

Зайди

Юрій Липа

Прийшли чужинці у село масними,
Прийшли, накрали й станули непишні, –
Щось дивного, незгідливого з ними
Було в цих білих хатах, цвіті вишні,
У цих тополях, що – немов сторожа,
У дивних жартах, що для них – подзвінням:
І молодиця, що всміхалась гоже,
Здавалось їм, закидала б камінням.
Вітали їх уклоном, часом низьким,
Селяни простодушні, балакучі,
А у провулочках – набитії обрізки,
І погляд темний, ненависті туча.
То не "ізба". Весела, чиста хата,
Здавалось, причаїлась і ждала.
І ждали теж вони... куль?... гасла?... чи кинджала?..
...І сонце їм світило, мов крізь ґрати...
(1931)